

Aranjuez

Un relat de: [Fionn](#)

Aranjuez... El teu nom s'escapa de la memòria del temps. He provat de parlar-te a través de la meva humil abraçada de nylon y ferro, però només el mestre sap com llegir entre les cinc línies de la teva ànima.

Aranjuez, alba en re menor. Et recordo al màstil de Lucia, a les mans del de Algecires i no puc sinó aturar-me i deixar que l'univers segueixi caminant una estona sense mi, jo estic a anys llum d'ell, estic a Aranjuez...

Aranjuez, allegro, adagio e andante. Tres rostres, tres paraules, tres eternitats, tres ànimes, tres silencis, un instrument, un cor, mil llàgrimes sobre el teu puntejat de seda.

Aranjuez... Ets paraula? Ets silenci? Ets persona o el frugal somriure d'un deu de l'antiguitat? Ets ulls blaus? Ets diari d'un amor irrealitzable? Siguis el que siguis, tens la clau de la meva ànima, miríades de colors acaronen les sensuals i serpentejants corbes del teu cos d'atemporalitat. Tens un lloc amb les persones que estimo, a la immortalitat de la memòria.

Aranjuez, em van dir que necessitava força als dits per parlar amb tu. Ara entenc que, la força que necessito es per escoltar-te sense ofegar el teu cant entre llàgrimes d'emoció.